

at vi kunne vente fremsat her paa Rigsdagen et Forslag om, at Staten skal bidrage 4 Mill. Kr. for noget at formindske de Tab, som en Række Mennesker lider ved de Bedragerier, den tidligere Justitsminister har begaaet, 4 Mill. Kr.! Nu indrømmer jeg, at dette Tilfælde kan jeg ikke holde frem for det ærede Medlem; thi det er jo muligt, at han gaar imod dette Forslag. Men selv om det ærede Medlem gør det, selv om jeg altsaa maa lade denne enkelte Ting falde, ville de foregaaende, jeg har nævnt, være tilstrækkelige til at vise, at naar man vil have et Forsvar, hvad Højre og Venstre jo ville, er det umuligt at fremføre de Betæneligheder, som det ærede Medlem har fremført, og som forekomme mig at være de eneste, han har fremført.

Men ved at fremkomme med disse Betæneligheder kommer det ærede Medlem, forekommer det mig — ja, undskyld, jeg siger det — i Strid med Venstres gamle Standpunkt. Sagen er nemlig den, at i 1883 afgav Venstres Flertal en Betænkning angaaende Forsvarslovene. Under sine Overvejelser havde Flertallet arbejdet sig op til den Tro, at Københavns Befæstning vilde beløbe sig til saadant noget som 100 Mill. Kr. Det var ganske vildt, men det er jo nu en Sag for sig. Men efter at Udvalget har anført dette og nævnt, at Forrentning, Vedligeholdelse og andre deraf følgende Udgifter ville give en aarlig Merudgift for Staten af 6 Mill. Kr., skriver Udvalget i sin Betænkning: En saadan Byrde vil vistnok kunne bæres og med Taalmodighed blive baaren af Befolkningen, dersom denne kunde vinde den Tro, at derved opnaas en virkelig Garanti for Rigets Selvstændighed og Udelelighed. Det er dermed vist og indrømmet af Venstres ledende Mænd i 1883, at Opgaven økonomisk kan overkommes. Men jeg tør vel ogsaa gaa ud fra, at det ærede Medlem, som jo vil betragtes som gamle Bergs Efterfølger, klart husker Bergs Ord: Giv os en Regering, som vi ere i Overensstemmelse med, og lad de sagkyndige til Lands og til Søs blive enige, og vi skulle være villige til at yde store Ofre. Nu have vi en Regering, som antagelig „vi“ ere i Overensstemmelse med, og der er mellem de sagkyndige til Lands og til Søs al fornøden Enighed. Nu mangler der kun den ene Ting, som man nu først og fremmest venter af det ærede Medlem fra Ringkøbing: Villigheden til at yde de store Ofre.

Men saa opstaar ganske naturligt det

Spørgsmaal: Har det ærede Medlem ikke selv som Forsvarsminister været inde paa den Tanke, at vi maatte befæste København fra Landsiden? Jeg skal i dette Øjeblik kun pege paa 3 Ting. Maa jeg først pege paa det, at det første Venstreministerium, paa hvis Sammensætning det ærede Medlem jo utvivlsomt har haft Hovedindflydelsen, som Krigsminister havde en Mand, der var vel kendt af alle som en ubetinget Tilhænger af Befæstningen. Det var jo velkendt for alle, og det kan det ærede Medlem ikke have været ubekendt med. Men dernæst har det ærede Medlem jo ogsaa, da han overtog Forsvarsministeriet, udtalt de fuldkommen fornuftige Ord, at man maatte tale sig til Rette i denne Sag; denne Sag maatte kunne løses og maatte løses ved en Overenskomst mellem Regeringen og de to Ting. Og jeg tør vel sige, at det ærede Medlem vist aldrig har tænkt sig, det skulde være muligt at gennemføre ved Overenskomst en Forsvarsordning, som gik udenom Fæstningsanlæg, eller hvad man vil kalde det, til Landsiden omkring København. Men det tredje er: Har det ærede Medlem ønsket, at Landbefæstningen skulde nedlægges? Dertil maa jeg svare: Ingenlunde. Det fremgaar af de Forhør, som vi have faaet omdelt i disse Dage, at Stødet til, at vi overhovedet have faaet et Landbrugslotteri her i Landet, var — det er nu oplyst —, at det ærede Medlem som Forsvarsminister har anbefalet Andragendet om Lotteriet og om at beslaglægge et Stykke af Dyrehaven o. s. v. til Justitsministeriet af Hensyn til den Nytte, som kunde opnaas, hvis der for en længere Aarrække — jeg husker ikke hvor længe — blev lagt en Servitut paa visse Territorier, saaledes at Landbefæstningens Nytte kunde blive mere effektiv for en meget lang Aarrække. Den Gang havde der, som det er oplyst, slet ikke været ført Forhandlinger mellem Justitsministeriet eller andre civile Ministerier og Ritmester Clauson Kaas og hvad han repræsenterer; der var udelukkende ført Forhandlinger mellem Forsvarsministeren og Clauson Kaas, hvor Clauson Kaas androg om dette og fik Krigsministeriets Anbefaling paa Grund af den Nytte, som dette vilde være for Landbefæstningens Effektivitet, og hvortil det ærede Medlem som Forsvarsminister jo aldrig nogen Sinde kunde være gaaet med, navnlig naar det ærede Medlem — hvad jeg senere har hørt udtale — lægger saa stor Vægt paa Lotteribevillinger af et saadant Omfang — det var, saa vidt jeg husker, paa 1 Mill. Kr. aarlig, saaledes